jätta, hakkas minu isaga kohut käima selle raha päraſt, ja kinnitas koguni walewandega eneſel öiguſe olewa, nii et wiimaks kohtu pooleſt meie weski ja meie põllumaad saiwad oksioni wiisil äramüüdud, wana petis ostis isegi neid omale.

Oh ſa kallis aeg, mis waene kord nüüd meie käte tuli! Kristohw Pühler hakkas ſinna paika, kus meie endine maja oli ſeismud, ſuurt uhket maja ehitama, aga minu isa läks pääwateenistuſt otſima. Kui ma teda eſimeſt korda nägin, leiwakot kaelas, ühe naabri teule minewa, kippus nut wägiſe peale, aga isa noomis mind ja ütles: „Ole rahul, armas laps, raha on kül kuſruſt kadund aga mitte rahu ſüdameſt, kül Jumal meid ei jäta abita.“

Kibe näljaaeg tuli meie maale, hulk rahwaſt ſuriwad nälga, meie elaſime ika üheſt pääwaſt teiſe nõnda taſahiljukesti, ja ſaime Jumala abiga ika läbi, aga Kristohw Pühler jäi rikkaks mehеks. Ehk tema kül mõldri teenistuſt ei olnud õppind, hakkas ommeti omaſt käeſt seda ammetit pidama,

aga oma poega Paſtjanit, kellele weski kord pidi päranduſeks jääma, laskis ta mõldri ammeti peale hoopis wäljaõppida, et temaſt täis mõlder pidi saama. Näitas mõnikord, nagu paneks ülekohus wanamehe ſüdant natuke tukſuma, ſeſt ükskord rääkis mu isaga ja pakkus oma poega Paſtjanit mulle koguni koſtjaks, aga isa ei tahtnud ſeſt midagi teada, oli isa ſant, poeg oli weel ſandim, ja ennegu, ütles minu kadunud isa, peab weſi tulega ſegama ja hunt lambaga koku ſobima, kui et Paſtjaniſt ja minuſt üks paar pidi saama.

Paſtjan läks wõõrale maale reiſima, wana Kristohw tallitas ſeni üksi mõldritööd. Ühel kalli pühapääwa hommikul käiſiwad jälle weski rattad, — wanamehel ei olnud pühapääwa ega argipääwa wahet olemaski, — korraga löppes rataste müriin ja kolin ära ja rattad jäiwad järsku ſeisma. Minu isa, kel ika alles mõldri weri ſoontes liigus, pani seda wääga imeks, aga enne kui sõna ſai lauſumud, kargas majapiddaja wanamoor weskiukſeſt wälja uulitsa peale, kiſendas:

Eestimaa-rahwa Kalender 1862, lk. 27